

RICHARD KNILL'S VOORSPELLING

Een andere gebeurtenis uit Charles' jeugd is het vermelden waard vanwege de manier waarop deze op de toekomst vooruitwijst. Toen Charles tien jaar oud was, ontmoette hij tijdens een bezoek aan zijn grootouders in Stambourne een man genaamd Richard Knill, die in de pastorie verbleef. Knill had gediend als interculturele zendeling in zowel India als Rusland. Gedreven door een vurige zendingsgeest zocht hij jonge en oude zielen op wanneer ze zijn pad kruisten. Op opeenvolgende ochtenden nam Knill Charles mee naar de tuin om met hem over Jezus te praten en samen te bidden.

Aan het einde van het bezoek verzamelde de zendeling het hele gezin en deed een indrukwekkende mededeling. Charles Spurgeon, verklaarde Knill, zou op een dag het Evangelie prediken voor grote menigten. Hij voorspelde ook dat Charles op een dag zou preken in de toenmalige Surrey Chapel in Londen. Dit leek onmogelijk, maar Knill was nog niet klaar. Hij vertelde de jongen dat als hij ooit in de Surrey Chapel zou preken, hij de gemeente moest vragen om de hymne van William Cowper te zingen, 'God Moves in a Mysterious Way His wonders to perform'.

Een verbaasde Charles stamelde dat als hij ooit in deze kapel zou preken, hij de hymne zou gaan zingen. Aanvankelijk beschouwde hij het allemaal als een mooie droom. Maar tien jaar later ging Knill's voorspelling inderdaad in vervulling. Charles Spurgeon preekte in de Surrey Chapel en liet de gemeente 'God Moves in a Mysterious Way' zingen. God hield Zich aan Zijn woord, en Spurgeon ook.

Richard Knill

Maar als ik nu al zou spreken over zijn prediking, Londen en de grote gemeente, dan zou ik op de zaken vooruitlopen. Op vijftienjarige leeftijd werkte Charles Spurgeon als leerling-onderwijzer op een school in Newmarket, opnieuw ver van huis en enigszins eenzaam. Hij had al veel kennis over het christelijk geloof opgedaan door het trouwe voorbeeld van zijn ouders en grootouders. Door zijn regelmatige kerkgang sinds zijn kinderjaren was hij vertrouwd met het kerkelijk leven. Soms had hij zelfs geoefend met preken, staand op een hooiwagen terwijl zijn broers en zussen

als gemeente op hooibalen zaten en luisterden.

Doordat hij jarenlang had deelgenomen aan de reguliere huisgodsdienst thuis, wist hij wat bidden was. Hij kende ook de Bijbel en wist beter dan veel christenen hoe hij verschillende boeken en verzen moest vinden. Toch ontbrak er iets cruciaals: Charles had zelf nog geen levend geloof. Hij was er zeker van dat hij een zondaar was en naarmate hij zijn tienerjaren doormaakte, maakte hij zich steeds meer zorgen over hoe hij voor God zou kunnen verschijnen. Hoewel hij veel over Jezus wist, kende hij Hem nog niet als zijn persoonlijke Verlosser die hem zou vergeven. Maar toen het nieuwe jaar 1850 naderde, zou dat veranderen. Het verhaal van Charles' uiteindelijke en wonderbaarlijke bekering laat zien dat God inderdaad op mysterieuze manieren werkt.

Dieper onderzoek

In latere jaren sprak Charles Spurgeon vaak over de 'heilige invloed van mijn vroege thuissituatie'. Zijn ouders, grootouders en tante Ann waren allemaal belangrijke figuren die hem voor God hebben beïnvloed. Toen Charles opgroeide had hij nog geen echt geloof. Volgens zijn eigen getuigenis kende hij Jezus niet persoonlijk.

 Spurgeons Notebooks

Maar stap voor stap werd Charles voorbereid op de dag dat hij Christus zou ontvangen. Zijn grootvader en vooral zijn moeder speelden een belangrijke rol in het leven van de jonge Charles. In het jaar na zijn uiteindelijke bekering schreef hij in een brief aan zijn moeder: 'U... bent het grote middel in Gods hand geweest om mij te maken tot wat ik hoop dat ik ben. U hebt, door Gods zegen, de weg voorbereid voor het gepredikte Woord... Ik hou van u als de prediker naar mijn hart.'

Eliza was, volgens Charles, zijn 'biddende, waakzame moeder'. Hij had alle reden om dankbaar te zijn, want God had zijn familie gebruikt om hem niet alleen voor te bereiden op een ware bekering, maar ook op een leven van bediening en dienstbaarheid.

Betrokken zijn

Als we bevoorrecht zijn met kinderen, bidden we dan voor hen en met hen? Lezen we de Bijbel samen met hen? En misschien wel het allerbelangrijkste: leven we thuis een leven dat Christus weerspiegelt en getuigt van Zijn liefde? We kunnen mensen in onze kerkgemeenschappen misleiden over onze levensstijl. We kunnen onze collega's op de werkplek vaak voor de gek houden over wie

we werkelijk zijn, zelfs als ze ons bijna dagelijks zien. We kunnen zelfs onze zwakheden verbergen voor onze bredere familiekring. Maar thuis is het veel moeilijker om een façade op te houden. Daar zien mensen ons zoals we werkelijk zijn, elke dag, wanneer we moe zijn en in onze zwakste momenten. Als andere familieleden, vooral kinderen, naar ons kijken, wat zien ze dan?

Natuurlijk is niet iedereen getrouwd, heeft niet iedereen kinderen en leeft niet iedereen in een gezin waar alle volwassen gezinsleden hun leven aan Christus hebben toegewijd. Maar in het leven van de jonge Charles zien we een aantal verschillende karakters die een rol hebben gespeeld – zijn grootouders, zijn ouders en zijn ongetrouwde tante Ann. We kennen bijna allemaal wel kinderen die we liefhebben en die we kunnen inspireren om Christus te volgen. Het verhaal van de jonge Charles Spurgeon moedigt ons aan om ons te verlaten op de Heilige Geest en de gelegenheden die we in ons leven krijgen volledig te benutten. Wie weet schuilt er een toekomstige Spurgeon in een van onze families.

Niemand van ons is perfect; we falen allemaal en zijn niet altijd een godvruchtig voorbeeld voor de mensen om ons heen. Ook de familieleden van Charles Spurgeon waren niet perfect. Zijn grootvader was soms wat streng, en zijn ouders hadden een onregelmatige aanpak van familiegebeden, iets waar de jonge Charles al snel opmerkzaam op was. Maar voor hen, net als voor ons, was er altijd Gods genade en vergeving. Het betuigen van spijt aan God en aan de mensen om ons heen is een wezenlijk onderdeel van een authentiek christelijk leven. God vergeeft ons en schenkt ons Zijn wonderbaarlijke, ongekende genade, zodat we telkens opnieuw kunnen beginnen.

Er is één ding dat we allemaal kunnen doen: bidden. Net zoals de moeder van Charles dagelijks vurig bad voor haar zoon, kunnen ook wij regelmatig bidden voor degenen die ons dierbaar zijn, misschien wel voor onze eigen kinderen. Het inspirerende voorbeeld van een moeder die na vele jaren haar gebeden op wonderbaarlijke wijze verhoord zag, kan ons bemoedigen terwijl we bidden.

